

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *A kávéházi terraszok lakói.*

Forrás: *Az Ujság*

Bp.

(Hely)

1922. 8. 4.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old)

Osztályozás

Tárgy

394.04

Hely

Idő

"1922"

Személy

Közp. nyomt. X

A kávéházi terraszok lakói. — Zárórától hajnalig. — Kártyaparti a holdvilágnál. A körutak éjszakája.

A Nemzeti Színház mellett a villamosóra félháromat mutat. A kávéházban már leoltották a villanyokat s az utcán vig kacagások között vándorolnak hazafelé a törzsvendégek. Az óra lassan vánszorog három felé, eléri, elhagyja s amire félnégyhez ér, üres az utca. Budapest alszik. A kávéházak mélyéről pislákok valami fény, fekete emberárnyékok suhannak távol, azután eltűnnek a — kávéházi terraszokon.

A nyári éjszaka lovagjai, akiknek a házbérfizetés fiatalai, elfoglalják éjjeli szállásukat. Benépesülnek az elegáns körüli kávéházak terraszai, éjszakai szállást adnak embereknek, akik nappal, este, amikor a cigány huzza, nem jutnak oda.

Az egyik kávéház terraszán fiatalember ül. Arcát karjára hajlítva hortyog, mintha puha párnák között feküdné. A szája szögletében cigarettavég. A rendőr arra sétál, látja. Komolyan megy tovább, nem zavarja. És végig az Erzsébet-köruton, Teréz-köruton, túl a nyugatin, a Lipótvárosban, egész a Margit-hidig, minden kávéház előtt alszik egy ember. Kik ezek? Itt elmesélik.

A Newyork sarkán a széles kövön egy idősebb ember fekszik. Borostás az álla, kabátja, inge nyitva, kitátott szájjal szívja a nyári éjszaka levegőjét. Megrázom a vállát.

- Miért fekszik itt, miért nem megy haza?
- Kidörzsöli szeméből az álmat, detektívnek néz.
- Mert nincs hová.
- Lakása csak van?
- Vállat von.
- Nem tudom, honnan volna. Szegény ember vagyok. Perecet árulok. Örülök, hogy olykor enni tudok. Hagyjon békét az ur.
- Dehát télen csak nem alszik itt?
- Mit tudom én, valahogyan csak akkor is lesz.
- Hogy lerázzon magáról, visszafekszik. Ugy hortyog,

mintha fizetnék érte.

A köruton az egyik terrazon egész társaság van. Fiatal emberek. Hatan, heten lehetnek. *Kártyának a holdvilágnál.* Egy távolabbi székre ülök. figyelem őket. Ekkor látom, hogy a társaságon kívül más is van még itt. Egy elegáns férfi ül kényelmesen a sarokban. Ezüstfogantyus sétatobittal játszik, nagyokat szív egy abnormisan hosszú cigarettából. Tüzet kérek és beszédbe ereszkedünk.

Ujpesten lakik, lekéste az utolsó villamost. Tizenkét szállodában volt, de nem kapott szobát, most itt várja be az első Bur-kocsit. Meséli, hogy a kártya-társaság már kettő után idetelepedett s az egyik szőke ifju eddig huszonkétezer koronát vesztett. Egyszerre viharos nevetésben törnek ki. Egy zuhanás, utána káromkodás hallatszik. A terrasz harmadik lakójával — jól öltözött ifju — felborult a szék. Valami nagyon rémeset álmodhatott. Zavartan kel fel, még nem érti, mi történt. Mikor magára esznel, szegyenkezve siet tovább.

Az Andrassy-uton egy az utóbbi időben gyakran szerepelt író-andalog a *Národiget* felé. Az Erzsébet-köruton már oltoztatják a lámpákat, hajnalodik.

Az Erzsébet-körüli terraszok lakói szenderegnek mély álomban. A Kristály előtt ketten is alusznak. Munkásfélék. Az egyik mosolyog álmában. Ha ébren volna, biztosan nem tenné, mert a lábfeje kikandikál a cipőjéből.

A Terminusz terraszán negyven év körüli asszony alussza az igazak álmát, a Vigzsinház-kávéház előtt pedig 14—15 éves gyerek huzza meg magát.

A nyugati óráján $\frac{3}{4}$ van. Már egészen világos. Lassanként feltűnnek a nappal emberei. A villamos megállónál nagy köteg ujságokkal álmos emberek és asszonyok várnak. Néhányan esomagokkal igyekeznek a nyugati felé. Keleten megcsillan valami. A nap. Azután messziről csilingelve feltűnik az első hatos villamos.

A Club-kávéház kertjében nagyot ásit egy vállas csirkefogó, nyujtózódik, megigazítja a sapkáját és elindul a Margit-hid felé. Reggel van.

Árosi-háznyomda 1922